ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 99

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Μαΐου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ ΕΦΕΤΕΙΟΥ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ὡς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀνεγράψαμεν, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, δι' ἐγγράφου πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἐζήτησε νὰ προκληθῇ ἡ γνώμη τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ἀπέναντι τοῦ νέου Καταστήματος τοῦ Πρωτοδικείου κτίριον εἶνε κατάλληλον πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν αὐτῷ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου μετὰ τῶν Εἰσαγγελιῶν των. Συνεπείᾳ τοῦ ἐγγράφου τούτου, συνελθόντες τὸ παρελθὸν Σάββατον οἱ κ. κ. δικηγόροι κατέληξαν εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν, ἣν ὁ Πρόεδρος τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου κ. Ἰωάν. Εὐκλείδης διεβίβασε πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον διὰ τοῦ κατωτέρω ἐγγράφου.

Πρὸς

τὸν Κύριον παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Εἰσαγγελέα.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 7681 τῇ 16 Μαΐου ε. ε. ἐγγράφου ὑμῶν, δι' οὗ ἀνακοινοῦται εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, τὸ ὑπ' ἀριθ. 14810 ε.ε. ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ζητεῖται ἡ γνώμη τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, ἂν ὁ β' καὶ γ' ὄροφος τῆς ἐν ὁδῷ Σταδίου οἰκίας τοῦ κ. Ἰωάν. Κ. Σημαντήρα, καὶ τὰ παράπλευρα διαμερίσματα τοῦ α' ὀρόφου, ὧσι κατάλληλα πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν αὐτοῖς τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Εἰσαγγελιῶν αὐτῶν, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν ὅτι ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος, συνελθὼν τῇ 24 Μαΐου ε.ε. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, συνεπείᾳ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο προσκλήσεως, καὶ λαβὼν γνῶσιν τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου, ἐψήφισε τὴν ἑξῆς πρότασιν, ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Λ. Νάκου, καὶ γενομένην ὁμοφώνως δεκτὴν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου. «Οἱ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν μετὰ θλίψεως παρατηροῦσι τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως δαπανᾶ εἰς μίσθωσιν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν δικαστικῶν καταστημάτων, ἐνῷ καὶ ἄλλοτε ὁ Σύλλογος ὑπέδειξεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλα τὰ δικαστικὰ καταστήματα ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ Δημοσίου, ἔνθα ἤδη τὸ Πρωτοδικεῖον (πρῴην Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον) διὰ δαπάνης σχετικῶς μικρᾶς πρὸς τὰ ἐτησίως πληρωνόμενα ἐνοίκια εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, οὕτω δὲ πλὴν τῆς προσγενομένης οἰκονομίας, ἐξυπηρετοῦνται λυσιτελέστερον τὰ συμφέροντα τῶν δικηγόρων καὶ τῶν διαδίκων, ὡς πρὸς δὲ τὸ κατάλληλον τοῦ β' καὶ γ' ὀρόφου τῆς ἐν ὁδῷ Σταδίου οἰκίας τοῦ κ. Ἰω. Κ. Σημαντήρα διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ δικηγόροι ὁμοφώνως ἐξέφρασαν τὴν γνώμην ὅτι ὁ γ' ὄροφος ἐστὶν ἀκατάλληλος πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν αὐτῷ δικαστικοῦ καταστήματος.

Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης λαμβάνω τὴν τιμὴν κ. Εἰσαγγελεῦ, νὰ προκαλέσω καὶ τὴν ὑμετέραν συνδρομὴν καὶ τὴν τοῦ Σ. Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως ληφθῇ πρόνοια ἵνα ἐγκατασταθῇ καὶ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἡ Εἰσαγγελία τῶν Πρωτοδικῶν, ἐν τῷ Καταστήματι, ἔνθα τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὸ Κακουργιοδικεῖον, καὶ οὕτως ἐπιτευχθῇ πλήρης σχεδὸν ἡ συγκέντρωσις τῶν Δικαστικῶν Καταστημάτων.

Ἀθῆναι τῇ 26 Μαΐου 1908

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου
Ι. Εὐκλείδης

Ὁ Εἰδ. Γραμματεὺς
Εὐάγ. Μιχαὴλ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ὑπὸ τὴν πρόφασιν τοῦ νομικοῦ ἐλέγχου, ἂν ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας ἐν ἀνεγνωρισμένῃ ὑπὸ τῶν καθεστηκότων νόμων δικαιοδοσίᾳ, ἐκάλεσεν εἰς ἀπολογίαν δύο ἀνωτάτους τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ὑπαλλήλους ὡς καινὰ δαιμόνια εἰσάγοντας εἰς τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν, ἀνεπέτασαν τὴν σημαίαν τοῦ δημοτικισμοῦ ἀπὸ τῶν φιλοξένων προμαχώνων τῆς «Δικαιοσύνης» μία ὁμὰς αἰσθηματιῶν ἐπιστημόνων μεταπίπτοντες ἀπὸ νομικοῦ εἰς φιλολογικὸν καθαρῶς ἀγῶνα. Οὕτω δὲ ἴσως ἐξηγεῖται καὶ ἡ σύμπραξις ἑνὸς διδάκτορος τῆς φιλολογίας, καθ' οὗ βαρεῖαι ὑπόνοιαι ἐγείρονται, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς καὶ τοῦ νομικοῦ θέματος τῆς Διακοινώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκάλυψαν ὑπὸ τὴν δημοκοπικὴν σημαίαν τῆς «ἐλευθερίας τοῦ Λόγου» καὶ ἐπεσφράγισαν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των νεαροί, ἀλλ' ἐπίλεκτοι τοῦ Δικαίου μύσται, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν δύο λέξεις, διότι φοβούμεθα, ὅτι εἰς τὴν ἐνθουσιώδη αὐτῶν ὁρμὴν ἐν τῇ προασπίσει τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καταλύουσι τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς.

Κατὰ τὸν νόμον περὶ προσόντων καὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν, ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ἑκάστου ὑπαλληλικοῦ κλάδου ἀναγνωρίζεται ὡς ἐνασκῶν τὴν ὑπερτάτην καὶ ἀνεξέλεγκτον πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν ἀφιεμένης εἰς τὴν διακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν κατὰ κανόνα τῆς ἐκτιμήσεως τῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀναγωγῆς αὐτῶν εἰς τινα τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινή, οἷαι εἰσὶν ἡ παράβασις ἢ ὑπέρβασις τοῦ καθήκοντος, ἡ ραθυμία, ἡ κουφότης ἢ διαγωγὴ ἀναξία δημοσίου λειτουργοῦ κλπ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἰδίᾳ περίπτωσιν τίθεται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἁρμοδίων καὶ ὁ κατ' ἰδίαν βίος καὶ πᾶσα πρᾶξις, καὶ πᾶσα σκέψις, ἐφ' ὅσον ἐξωτερικεύεται, τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Κατ' ἀκολουθίαν τὸ κυριεῦον ἐν τῇ Διακοινώσει ἐπιχείρημα τοῦ κ. διδάκτορος τῆς φιλολογίας, ὅτι «*ἡ δικαιοδοσία τοῦ ὑπουργοῦ ἐκτείνεται μόνον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐκτὸς δὲ τοῦ κύκλου τούτου εἶνε κατὰ κανόνα οἱ ὑπάλληλοι ἐλεύθεροι, ἐφ' ὅσον τηροῦν ἀξιοπρεπῆ διαγωγὴν*» εἶνε ὀρθότατον ἴσως ἀπολύτως, ἤγουν φιλολογικῶς, δὲν ἀναγνωρίζεται ὅμως ὑπὸ τοῦ νόμου. Τοῦτο μόνον θὰ ἤρκει εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς ἐν πάσῃ περιπτώσει νομίμως ἐπελάβετο τῆς πειθαρχικῆς ἐρεύνης τῶν γλωσσικῶν αἱρέσεων τῶν ὑπαλλήλων του.

Ὑπολείπεται ἤδη ἡ ἐξέτασις, μήτοι ὁ ὑπουργὸς ὑπέπεσεν εἰς κατάχρησιν τοῦ ἀνεξελέγκτως δεδομένου αὐτῷ δικαιώματος, ἥτις οὐχ ἧττον καὶ συντρέχουσα δὲν καθίστα ἔκνομον τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Κατ' ἀνάγκην οὕτως ἐμπλεκόμεθα εἰς τὸ πραγματικὸν ζήτημα, ἂν ὁ μαλλαριασμός, τουτέστι γλωσσικὸν σύστημα ἰδίας ὅλως ἐφευρέσεως, ἄγνωστον εἰς πᾶσαν τοπικὴν διάλεκτον, παραμορφοῦν τὰς λέξεις καὶ εὐτελίζον τὰ νοήματα, ἀκολουθοῦν δὲ κατὰ περίεργον ἀναχρονισμὸν ὑποτυπώδη ὅλως καὶ ἀρχέγονον τρόπον ἀντιλήψεως καὶ σκέψεως, ὀρθῶς ἐξετιμήθη ὡς εὔλογος αἰτία τῆς πειθαρχικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ.

Παρὰ πάντων ἀνεξαιρέτως ἀποκηρύσσεται ὁ μαλλιαρισμὸς ὥς τις γελοία αὐτόχρημα μορφὴ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, καθ' ἑαυτὴν δὲ λογικὴ παράκρουσις, ἥτις ἐν τούτοις ἀγρεύει ὀπαδοὺς, ὡς πᾶς νεωτερισμός, ὅστις τοὐλάχιστον ἐξασφαλίζει, ἐλλείψει πάσης ἄλλης, μίαν ἀσχολίαν, εἴκαι ἐκθέτει εἰς δημόσιον χλευασμόν.

Δὲν εὑρίσκουσιν οἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοι τὸ γελοῖον καθ' ἑαυτὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν μαλλιαρῶν ἀναιροῦν πᾶσαν σοβαρότητα καὶ ἀντικείμενον εἰς τὴν θέσιν δημοσίου λειτουργοῦ;

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐδέχθημεν, ὅτι εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὑπάρχουσιν οἱ πρόθυμοι ν' ἀκολουθήσωσιν οἱανδήποτε αἵρεσιν, ὅσον παράδοξος καὶ ἂν εἶνε, προστίθεται εἰς ἐπὶ πλέον λόγος νὰ καταστήσῃ οὐχὶ πλέον δεδικαιολογημένην, ἀλλ' ἐπιτακτικὴν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἵνα ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοὺς αἱρεσιάρχας τὸ κῦρος δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ δὴ ἀνωτάτου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον διὰ μὲν τῆς Φιλολογικῆς Σχολῆς διδάσκει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δι' ὅλων δὲ τῶν Σχολῶν τονίζει τὴν ὁμιλουμένην καὶ προώρισται νὰ παρέχῃ ὑπόδειγμα γλώσσης εὐαρμόστου μὲν πρὸς τὰς συγχρόνους ἀνάγκας, ρυθμιζομένης δὲ κατὰ τοὺς κεφαλαιώδεις γραμματικοὺς καὶ συντακτικοὺς τύπους τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Τοιούτου δὲ τιθεμένου τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἐθνικ. Πανεπιστημίου παρατονεῖ καταφανῶς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ κ. καθηγητής, ὅστις ἀπροκαλύπτως τάσσεται ὑπέρμαχος τοῦ δημοτικοῦ ἰδιώματος, τὸ ὁποῖον, ἂν ἀνεγνωρίσθη ἐπικρατῆσαν ἐν τῇ ποιήσει, τουτέστι τῇ διερμηνεύσει τῶν συναισθημάτων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὑπολείπεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τέχνης.

Βεβαιότατα ἡ γλῶσσα χρησιμεύουσα εἰς διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν ὑπόκειται εἰς

ΔΗΜ. Α. ΠΤΡΑΚΑΚΟΥ
ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

(De lege lata)

[Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων, ἐπὶ τῆς περὶ ταύτης κρίσεως τοῦ βουλευτοῦ κ. Χ. Βοζίκη καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τῆς ἐν λόγῳ κρίσεως παρατηρήσεων τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Μελετίου:]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Art. 20.—So lange die geistliche Gewalt die Grenzen ihres Wirkungskreises nicht überschreitet, hat dieselbe ein Recht auf den Schutz der weltlichen Gewalt, und alle königlichen Behörden sind verbunden, bei nachgewiesenen Verletzungen ihrer Rechte, auf deren Anrufen sie zu schützen und zu unterstützen.

Art. 21.—Jeder Grieche, welcher sich gegen die bestehenden Verordnungen durch die geistlichen Gewalt beschwert glaubt, *ist befugt*, den landesfürstlichen Schutz *anzurufen*.

Eine solche Beschwerde gegen den Missbrauch der geistlichen Gewalt kann direct bei der Staatsregierung, oder auch bei jeder Verwaltungsstelle angebracht werden:

sie ist von dem zuständigen Staatsministerium untersuchen zu lassen, und nur nach Vernehmung der Synode zu verbescheiden, *eilige Fälle ausgenommen*, in welchen auch schon vor der Vernehmung der Synode die angefochtene Verfügung von dem genannten Staatsministerium sistirt werden Kann.

Art. 22.—Die Staatsregierung kann bei feierlichen Anlässen durch Weisungen an die Synode

§ 51.—So lange demnach die Kirchen-Gewalt die Grenzen ihres eigentlichen Wirkungs-Kreises nicht überschreitet, kann dieselbe gegen jede Verletzung ihrer Rechte und Gesetze den Schutz der Staats-Gewalt anrufen, der ihr von den Königlichen einschlägigen Landes-Stellen nicht versagt werden darf.

§ 52.—Es *steht* aber auch den Genossen einer Kirchen-Gesellschaft, welche durch Handlungen der geistlichen Gewalt gegen die festgesetze Ordnung beschwert werden, *die Befugniss zu*, dagegen den Königlichen Landesfürstlichen Schutz *anzurufen*.

§ 53.—Ein solcher Recurs gegen einen Missbrauch der geistlichen Gewalt kann entweder bey der einschlägigen Regierungs-Behörde, welche darüber alsbald Berichtan das Königliche Staats-Ministerium des Innern zu erstatten hat, oder bey Seiner Majestät dem Könige unmittelbar angebracht werden.

§ 54.—Die angebrachten Beschwerden wird das Königliche Staatsministerium des Innern untersuchen lassen, und, *eilige Fälle ausgenommen*, nur nach Vernehmung der betreffenden geistlichen Behörde, das Geeignete darauf verfügen.

§ 55. Der Regent Kann bey feierlichen Anlässen in den verschiedenen Kirchen Seines Staates

ἐξέλιξιν καὶ μεταβολὴν, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἐπὶ τὰ κρείττω. Ἐπιστημονικὴ στασιμότης καὶ χρεωκοπία ἰδεῶν ἁπλοποιοῦσι πολὺ καὶ σκέψιν καὶ γλῶσσαν. Οἱ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι χειρονομίας μόνον καὶ ὀλίγας ἀνάρθρους κραυγὰς ἐχρησιμοποίουν διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους συνεννόησιν. Μήπως νοσταλγοῦν διὰ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχήν;

Ὁ κ. καθηγητὴς δὲν εἶνε ἄρα εἰλικρινὴς πρὸς ἑαυτὸν τοιαύτης γλώσσης ὑπερμαχῶν, διὰ τῆς ὁποίας δὲν ὁμιλεῖ αὐτὸς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ του, δὲν σκέπτεται, δὲν συνεννοεῖται. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶνε πλέον γλῶσσα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνταποκρίνεται, οὐδὲ διερμηνεύει τοὺς στοχασμούς του.

Ἐπὶ πλέον ἀσυναισθήτως ἴσως, ἀλλ' ἀναγκαίως παρέχει ἐνθάρρυνσιν καὶ εἰς τοὺς αἱρεσιάρχας τοῦ μαλλιαρισμοῦ, οἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν νοσηρὰν ἑστίαν γλωσσικοῦ νεοπλάσματος, ἂν μὴ ἀναχαιτίζουσαν τὴν πρόοδον γλώσσης καὶ ἰδεῶν κατὰ τὴν φυσικὴν ἀμφοτέρων ἐξέλιξιν, περιβαλλομένην ὅμως τὸ προσωπεῖον σοβαρᾶς γλωσσικῆς συζητήσεως καὶ ἀνευρίσκουσαν καὶ προθύμους ἱππότας νὰ προστατεύσωσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν «τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Λόγου».

Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἂν οἱ φίλτατοι συνάδελφοι περιλαμβάνουν ὑπὸ τὴν γενναιόφρονα αἰγίδα αὐτῶν καὶ τὸν Σχολάρχην ἐκεῖνον, ὅστις ἐνῷ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ διδάσκει εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας τὴν ὀρθογραφίαν, ἔξω τοῦ σχολείου ἀποκηρύσσει αὐτήν, ὑπομιμνήσκων τὴν συνήθη κατακλεῖδα τῶν παραμυθίων «οὔτε ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ, οὔτε σεῖς νὰ τὰ πιστεύσετε». Ἄρα δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἀσυλίαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Λόγου;

Πολύβιος Λαγοπάτης

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,,

Εὐαρεστηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ καταχωρήσητε εἰς τὰς στήλας τῆς «Δικαιοσύνης» τ' ἀκόλουθα παράπονά μου διὰ τὴν στηθεῖσαν κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως Σπάρτης Διαμ. Καζακοπούλου, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ δημοσίευσις αὐτῶν οὐ σμικρὰν θέλει παράσχῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἠθικοῦ ἑνὸς δικηγόρου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν σωφρονισμὸν τοῦ εἰρημένου Εἰσαγγελέως, ὅστις τόσον παχυλὸν ὀλίσθημα διέπραξεν ἰχνηλατῶν ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῇ μελετηθείσῃ ὑπ' αὐτοῦ συλλήψει τοῦ ἐγκληματίου, ὀχυρούμενος ἴσως ὄπισθεν τῶν κατ' αὐτὸν ἀσυλλήπτων ἐννοιῶν τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ Ποινικοῦ νόμου.

Γυνή τις ἐκ Μολάων μοὶ εἶχεν ἀποστείλει ἐπιστολὴν μετὰ σχετικῆς ἀμοιβῆς καὶ πληρεξουσίου γενικοῦ καὶ εἰδικοῦ ὅπως ὑποβάλω αἴτησιν πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα Σπάρτης περὶ συγκλήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς διὰ νὰ ἀποφανθῇ τοῦτο, ἂν πρέπῃ νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν ὁ ἀνισόρροπος σύζυγός της πρὸς προστασίαν τοῦ ἀπειλουμένου ὁσημέραι οἰκονομικοῦ ὀλέθρου τῆς οἰκογενείας του. Ἐν τῇ ὑποβληθείσῃ ὑπ' ἐμοῦ αἰτήσει συνῆπτον καὶ τρία δανειστικὰ συμβόλαια, ἐν οἷς παρίστατο ὁ συμβαλλόμενος ὀφειλέτης καὶ σύζυγος τῆς πελάτιδός μου, ὁτὲ μὲν γινώσκων γράμματα, ὁτὲ ἀγνοῶν καὶ ἄλλοτε ὡς ἀδυνατῶν νὰ ὑπογράφῃ, καθ' ὅσον ἔτρεμεν ἡ χεὶρ του. Ἂν καὶ κατὰ πόσον ὁ συμβολαιογράφος ἐκεῖνος ὁ βιῶν ἐν κωμοπόλει ὑπεχρεοῦτο νὰ στέρξῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοιούτων δικαιοπραξιῶν, καθ' ἃς συμβαλλόμενος ἦτο τὸ γνωστὸν αὐτῷ ὡς ἄνω πρόσωπον, ἄλλοις ἀπόκειται νὰ κρίνωσι καὶ ἀποφασίσωσι. Ἡμεῖς παρενείρομεν τὴν ὑπόδειξιν ταύτην ὅπως κριθῇ καὶ ἐπικριθῇ ἡ παρέμβασις τοῦ συμβολαιογράφου Μολάων, ἡ τὴν ἀφορμὴν δοῦσα εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν. Ὁ Εἰρηνοδίκης Μολάων συνεπείᾳ παραγγελίας τοῦ Εἰσαγγελέως Σπάρτης ἐκάλεσε τὴν πελάτιδά μου, ὅπως ὑποδείξῃ τοὺς συγγενεῖς ἀμφοτέρωθεν, οἵτινες θὰ ἀπετέλουν τὸ συμβούλιον διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ διασκέμματος. Ταύτης σπευσάσης εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὁ τὰ εἰρημένα δανειστικὰ συμβόλαια συντάξας συμβολαιογράφος ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ παρεμβληθῇ καὶ ἀναπτύξῃ πρὸς αὐτήν, ὅτι ἡ αἴτησίς της ἀφεώρα τὴν ἀποστολὴν τοῦ συζύγου της εἰς τὸ Φρενοκομεῖον Κερκύρας καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς διοικήσεως καὶ διαθέσεως τῶν ἑαυτοῦ ἕνεκεν τῆς ἠλιθίας διαχειρίσεώς των ὑπ' αὐτοῦ, ἧς συνέπεια, ἦνε ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις ὁλοκλήρου τῆς περιουσίας του πρὸς πληρωμὴν χιλιάδων δραχμῶν, ἃς ὡς ἰσχυρίζεται ἡ πελάτις μου, δὲν εἶχε λάβῃ ὁ σύζυγός της.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συνταχθείσης ὑπ' ἐμοῦ αἰτήσεως ὡς πληρεξουσίου δικηγόρου, ἡ ἁπλοϊκὴ πελάτις μου ἀνέκρουσε πρύμναν καὶ διεμαρτυρήθη πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην, εἰποῦσα, ὅτι δὲν ἔδωκε τοιαύτην ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα πρὸς ἐμὲ ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ συζύγου της εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ὁ κ. Εἰρηνοδίκης ἐπέστρεψε τὴν παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως μετὰ τῆς αἰτήσεώς μου σὺν τῇ πληροφορίᾳ, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἔδωκε τὴν ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα, ὑφ' ἧς διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἤμην ὡπλισμένος. Ἡ πληροφορία αὕτη ἀπετέλεσε τὸ ἔρεισμα τῆς **ἐπὶ πλαστογραφίᾳ** κατηγορίας ἐναντίον μου καὶ εὐθὺς ἀμέσως διαπέμπεται ἡ σχετικὴ παραγγελία τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸς τὸν κύριον Ἀνακριτὴν ὅπως μοὶ ἀπαγγείλῃ τὴν κατηγορίαν. Ἡ ἀνάκρισις τίθεται εἰς κίνησιν κατ' ἀνάγκην. Προσκαλεῖται ἐκ Μολάων ἡ πελάτις μου ὡς μάρτυς κατηγορίας, παρακαλῶ. Προσκαλοῦμαι ὡς κατηγορούμενος, παρακαλῶ. Ἐκτίθεται ἐπὶ τῆς Ἀνακριτικῆς Τραπέζης ὁ σχετικὸς φάκελλος, παρακαλῶ, ἐν ᾧ ἐπιγέγραπται: Ὁ Εἰσαγγελεὺς Σπάρτης κατὰ Περικλέους Ζερβέα, δικηγόρου. Ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κ.τ.λ. Ἐν Μολάοις ὅπου ἀρκοῦσαν πελατείαν ἔχω συζητεῖται ἡ τύχη μου παρὰ τοῖς ἁπλοϊκοῖς. Ὑπολαμβάνομαι ὡς καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἕκαστος δ' ἐννοεῖ τὰς συνεπείας τοιαύτης φήμης. Περατωθείσης τέλος τῆς Ἀνακρίσεως ὁ Εἰσαγγελεὺς Σπάρτης κύριος Ἀντωνιάδης, ὑποβάλλει πρότασιν, πρὸς ἣν συνεφώνησε τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία, ἀφ' οὗ καὶ πληρεξούσιον εἶχον καὶ ἡ πελάτις μου ἀνακριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ Ἀνακριτοῦ κατέθηκεν, ὅτι εἶχε δώσει πρὸς ἐμὲ καὶ ἔγγραφον πληρεξουσιότητα, ἀλλ' ὅτι ἀπεπλανήθη καὶ εἶπεν ὅσα εἶπεν εἰς τὸν κύριον Εἰρηνοδίκην. Παρέλειψα νὰ μνημονεύσω, ὅτι εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθην τὴν ἔκδοσιν ἐγγράφου παραγγελίας πρὸς τὸν Ἀνακριτὴν ὅπως μοὶ ἀπαγγείλῃ κατηγορίαν, ἐπεσκέφθην τὸν κύριον Εἰσαγγελέα καὶ ὑπέδειξα αὐτῷ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἅ, ἡ ἄρσις τῆς πληρεξουσιότητος λαμβάνει χώραν ὅπως καὶ ὁ διορισμός, διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ὅτι καὶ ἄνευ πληρεξουσιότητος διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου πλειστάκις ὑπέβαλον αἰτήσεις παρεμφερεῖς χωρὶς τὸ παράπαν νὰ φαντασθῶ, ὅτι καὶ ἂν ἦρετο ἡ προφορικὴ τοιαύτη ὑπὸ τῶν πελατῶν μου, ἤθελον χαρακτηρισθῆ ὡς παραβάτης οἱασδήποτε ποινικῆς διατάξεως, πολλῷ δὲ ἧττον πλαστογράφος.

Ἀλλ' ὁ κ. οὗτος Εἰσαγγελεὺς, πρὸς ὃν εἶχον προσκομίσει, καὶ τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφον, τὸ φέρον χρονολογίαν προγενεστέραν τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἀπέστεργεν εἰς οἱανδήποτε νομικὴν παράστασίν μου, ὅτι παραγγέλλων τὴν ἀπαγγελίαν κατηγορίας ἐναντίον μου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δὲν ἐβάδιζε περιεσκεμμένως, καὶ ἐπέμεινε φρονῶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν πληροφορίαν τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅτι ἡ πελάτις μου δὲν ἐνέκρινε τὴν ἐξ ὀνόματός της ὑποβολὴν τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως ὅπως τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν ὁ σύζυγός της ἁρμοδία ἦτο ἡ ἀνάκρισις ὅπως διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη ὅπως ἐκδώσῃ την ἐπ' αὐτῆς γνώμην της. Ἤδη ὑπάρχει τελεσιδίκως ἐκπεφρασμένη ἡ γνώμη τοῦ Συμβουλίου, ὅτι δὲν διέπραξα πλαστογραφίαν, οὐδ' ἄλλην τινὰ παράβασιν τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ κατὰ συνέπειαν δικαιοῦμαι νὰ ἐλέγξω τὴν ἀπερίσκεπτον πορείαν ἑνὸς εἰσαγγελέως, ὅστις ἐξέθηκε τὴν ὑπόληψίν μου ὡς δικηγόρου καὶ ἀτόμου, πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς ὁποίας θὰ προέβαινον καὶ εἰς ἕτερα νόμιμα μέτρα, ἂν μὴ ἐφρόνουν, ὅτι ἡ ἐφημερὶς τῶν δικηγόρων, ἡ ἐγγυωμένη τὴν προάσπισιν τῶν δικαίων των, ἤθελεν ἱκανοποιήσει ταύτην διὰ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου Εἰσαγγελικοῦ ὀλισθήματος, ὅπερ ἱστορικώτερον, καθ' ὅσον ὑπέβαλον κατὰ τὸ στάδιον τῆς Ἀνακρίσεως νεωτέραν αἴτησιν ὡς πληρεξούσιος, ὅπως παραγγείλῃ τὸν Εἰρηνοδίκην Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἐφ' ἧς οὐδὲν ἐνηργήθη, καίτοι προέκειτο περὶ πάσχοντος, δι' ὃν καὶ αὐτεπαγγέλτως πλέον ἔδει νὰ διατάξῃ ὁ κ. Καζακόπουλος τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ὅπως τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, ἀφ' οὗ ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεώς του εἶναι ὁμολογουμένως γνωστή. Ἀμίμητος δ' εἶναι ἡ φράσις του: Καὶ νομίζετε, ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ στείλητε εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἕνα ἄνθρωπον, ὡσὰν ἐγὼ ἢ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ἦτο ἐπιτετραμμένον τὴν ἀποστολήν του εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἔτι δὲ περισσότερον ἄξιον μνείας ἐστὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ δίωξίς μου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἐπηκολούθησεν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν τηλεγραφικὴν ἀναφοράν μου πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν, δι' ἧς παρεπονούμην, ὅτι ὁ κ. Καζακόπουλος παρὰ τὸν νόμον διέταξε τὴν ἀπόδοσιν κατεσχημένων μετὰ τὴν ἔκδοσιν βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν Σπάρτης, συμφώνου ὄντος πρὸς τὴν πρότασιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ ἐπὶ κλοπῇ καταγγελθέντος, ἅτε τῆς πράξεως φερούσης χαρακτῆρα πολιτικῆς διαφορᾶς, ἀφ' οὗ παριστάμην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων διὰ δηλώσεώς μου ἐγχειρισθείσης αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πρωτοδίκου βουλεύματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἔδει νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς ἐμὲ τοῦτο, ὅπερ θ' ἀνέκοπτον καὶ ὤφειλε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ὁριστικότητος διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἢ διὰ τῆς παρελεύσεως ἀπράκτου τοῦ εἰκοσιτετραώρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς ἐμὲ τοῦ βουλεύματος τῶν Πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ διατάξῃ ὅ,τι παραβὰς τὸ καθῆκόν του διέταξεν . . .

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν ἀποκνῶ νὰ ἐκφράσω τὴν μονομερῆ γνώμην, ὅτι ὁ διορισμὸς Εἰσαγγελέων ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος τότε μόνον ἤθελεν εἶσθαι εὔστοχος, ὅταν ἐκ τούτου ἐλαμβάνοντο οἱ δοκιμώτεροι.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 22 Μαΐου 1908

Μεθ' ὑπολήψεως

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΖΕΡΒΕΑΣ

δικηγόρος ἐν Σπάρτῃ

Γερμανικαὶ εὐφυολογίαι

Ὁ πελάτης. Ὥστε εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ χάσω τὴν δίκην;

Ὁ δικηγόρος. Σεῖς ἀσφαλῶς ὄχι· τὸ πολὺ οἱ δισέγγονοί σας.

öffentliche Gebete und Dankfeste anordnen.

Auch ist dieselbe berechtigt, unter königlichem Schutze allgemeine Kirchenversammlungen zu berufen, die desfalls notwendigen Anordnungen zu treffen, namentlich auch deren Präsidenten und Secretäre zu ernennen, ohne sich jedoch in das Dogma selbst einzumischen.

durch die geistichen Behörden öffentliche Gebete und Dankfeste anordnen.

§ 56.—Auch ist Derselbe befugt, wenn Er wahrmimmt, dass bey einer Kirchen-Gesellschaft Spaltungen, Unordnungen oder Missbräuche eingerissen sind, zur Wiederherstellung der Einigkeit und Kirchlichen Ordnung unter Seinem Schutze Kirchen-Versammlungen zu veranlassen, ohne jedoch in Gegenständen der Religionslehre Sich selbst einzumischen.

[Τοῦ Ἐδίκτου]

Ὁ Maurer εἰς τὸ τρίτομον βιβλίον του περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Ἀντιβασιλεία προέβη εἰς τὴν νομοθεσίαν ταύτην, μόνον ἀφοῦ ἤκουσε τὴν γνώμην τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου! Καὶ ὅμως ἐνῷ ἡ Declaration ἐδημοσιεύετο εἰς τὰς 23 Ἰουλίου 1833, εἰς τὰς *13 Ἀπριλίου* τοῦ 33 εἶχε προδημοσιευθῇ τὸ Β. Δ. περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ἁρμοδιότητος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείας, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὑπήχθησαν:

. . . . . .

Ἄρθρ. Β' Ι α') Αἱ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν πολιτικαὶ καὶ ἀστικαὶ σχέσεις, β') Ἡ διατήρησις τῶν νομίμων ὁρίων μεταξὺ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν γ') Ἡ ἐξέτασις ὅλων τῶν Διαταγμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν . . . . . στ') Τὰ ἡγεμονικὰ δίκαια ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν εἰς ἐκκλησιαστικὰ ὑπουργήματα.

Τὸ δὲ ἀπὸ *4 Μαΐου* τοῦ 33 Β. Δ. περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν νομαρχῶν ὥριζεν:

. . . . . .

Ἄρθρ. 12 Γ' 1. Νὰ φυλάττῃ ἐν γένει τὰ ἡγεμονικὰ δικαιώματα τῆς ἐξουσίας εἰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, καὶ νὰ διατηρῇ τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας οἱ νόμοι καὶ αἱ **συνθῆκαι** κατέστησαν μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. (Ποίας *συνθήκας* ἠδύνατο νὰ συνάψῃ ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία μετὰ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Προφανῶς ὁ νομοθέτης παρεπλανήθη ἐκ τῶν ἐν Βαυαρίᾳ ἰσχυουσῶν μετὰ τοῦ Βατικανοῦ συνθηκῶν!.)

. . . . . .

Ἄρθρ. 8.—Νὰ δέχεται καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὰ παράπονα τῶν διοικουμένων, περὶ καταχρήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

. . . . . .

Ἄρθρ. 10.—Νὰ διατηρῇ εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικυρώσεως, τὸ ὁποῖον ἐνάπόκειται εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἑπομένως νὰ ἐφορᾷ εἰς τὸ νὰ μὴ δημοσιεύωνται καὶ εἰσάγωνται νέοι ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι καὶ κανονισμοὶ ἢ διατάξεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἄνευ προηγουμένης ἐξετάσεως καὶ συγκαταθέσεως ἀπὸ μέρους τῆς κυβερνήσεως καὶ νὰ ἀναφέρεται ὁσάκις ἡ τοιαύτη συγκατάνευσις ζητηθῇ. . .

. . . . . .

Ἄρθρ. 12.—Νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς τὸν ὅρκον τῆς πίστεως πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς καθεστῶτας νόμους τοῦ Κράτους.

Πόσον ἐσφαγίαζε τὴν ἀλήθειαν ὁ Maurer!

IV

Ἴδωμεν ἤδη κατὰ πόσον ὁ ὀργανισμὸς οὗτος ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν κανόνων τῆς Ὀρθοδοξίας, ποία δὲ ἡ τόσον πομπωδῶς ὑπὸ τῆς Ἀντιβασιλείας ἐξαγγελθεῖσα *ἀνεξαρτησία* τῆς νεοελληνικῆς ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦ 1 ἄρθρ. ὁρίζεται ὁ Βασιλεὺς *ἀρχηγὸς* τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὸ διοικητικὸν μέρος. Οὕτως ὥρισε καὶ Πέτρος ὁ

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Δὲν ἀρκεῖ τάχα ἡ κατάστασις καθ' ἣν διὰ πᾶν ἐν γένει, καὶ παράπτωμα ἀκόμη, οἱ δικηγόροι ὑπόκεινται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν κοινῶν ποινικῶν δικαστηρίων, στερούμενοι τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας, οὗτινος ἀπολαύουσι καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν Πρωτοδικείων, τόση δὲ ὑπάρχει ἀνάγκη ὥστε τὴν κατάστασιν αὐτὴν νὰ τὴν καθιστῶμεν ἑκάστοτε ἀφόρητον διὰ τῆς στάσεως ἣν οὐχὶ σπανίως λαμβάνουν ἀπέναντι τῶν δικηγόρων οἱ χειριζόμενοι τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην Εἰσαγγελεῖς καὶ ἀνακριταί; Πρὸ μηνῶν μόλις ἐλάβομεν τὴν ἀφορμὴν νὰ σχολιάσωμεν περίπτωσιν καθ' ἣν δικηγόρος ἐν Καλάμαις παρεπέμπετο εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ὡς συναυτουργὸς μετὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος πλαστογραφίας ἐπιδοτηρίου. Πῶς δὲ κατὰ τὸ κατηγορητήριον ἐκεῖνο εἶχε διαπραχθῇ ἡ πλαστογραφία; Ὁ δικαστικὸς κλητήρ, ἐν γνώσει τοῦ παραπεμφθέντος δικηγόρου, εἶχε θέσει τὴν ὑπογραφήν του εἴς τι περιθώριον τοῦ ἐπιδοτηρίου ὅπερ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, οὐχὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐνήργει τὴν ἐπίδοσιν, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας ἢ ἡμέρας!! Μετὰ τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, τὴν πράγματι κλασικήν, καλούμεθα σήμερον νὰ σχολιάσωμεν δευτέραν, κλασικωτέραν, ἣν λεπτομερῶς ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ περιγράφει ὁ ἐν Σπάρτῃ δικηγόρος κ. Π. Ζερβέας, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ καταλάβῃ τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ! ἐπίσης. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀπίστευτον, ἂν διηγούμενος δὲν ἦτο δικηγόρος καὶ ἂν πρὸς ἀπόδειξιν ἐκείνων τὰ ὁποῖα διηγεῖται δὲν ἐπεκαλεῖτο καὶ ἔγγραφα. Ἐκαλεῖτο δὲ νὰ ἀπολογηθῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἕνεκα τίνος λόγου; Διότι ἐπεχείρησε πρᾶξιν δικαστικὴν ἐπ' ὀνόματι ἰδιώτου, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως ἐδήλωσεν ὅτι τῷ εἶχε μὲν παράσχει τὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν προφορικὴν ἐντολὴν ὅπως τὴν ἐπιχειρήσῃ.

Ἀπὸ τὰ κρούσματα.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἀπομακρυνόμεθα τῆς ἀκριβολογίας. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις αἱ κατηγορίαι δὲν ἔφθασαν μέχρι τοῦ ἀκροατηρίου, εἶνε ὅμως ἐπίσης βέβαιον, ὅτι ὅλοι οὗτοι οἱ ἀκατανόητοι Φαρισαϊσμοί, ἵνα μὴ εἴπωμεν αἱ κουφότητες, ἀποτελοῦσι τραύματα, ἀνίατα, κατὰ τὸ πλεῖστον, κατ' αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως ἐπαγγελματιῶν τοιούτων οἷοι οἱ δικηγόροι.

Περισσότερος σεβασμὸς πρὸ τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ ἐπάγγελμα εἶνε ἀρά γε πρᾶγμα τόσον ἀκατόρθωτον;

Τὸ γεγονὸς ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον καὶ ἑπομένως θὰ σώζεται εἰς τὴν μνήμην τῶν περισσοτέρων. Εἷς Γερμανὸς ἐν Βερολίνῳ, τιτλοφορούμενος μηχανικὸς καὶ ὀνομαζόμενος Βίλδ, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ κερδοσκοπήσῃ εἰς βάρος τοῦ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀρίστην ἰδέαν ἣν περὶ ἡμῶν τρέφουν οἱ Εὐρωπαῖοι ἐν γένει. Πρὸς τοῦτο ἀπέστειλε πρὸς διαφόρους βιομηχανικοὺς καὶ ἐμπορικοὺς οἴκους τῆς Γερμανίας ἐγκύκλιον δι' ἧς καθίστα γνωστὸν ὅτι εἶνε εἰς θέσιν, ἀντὶ ὡρισμένης χρηματικῆς ἀμοιβῆς, νὰ ἀπανείμῃ εἰς αὐτοὺς τὸν τίτλον τοῦ προμηθευτοῦ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἑλλάδος, κατέληγε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ ἐγκυκλίῳ μὲ τὸ ἀμίμητον ἐν εἴδει ὑστερογράφου, ὅτι πρόκειται περὶ εὐκαιρίας πραγματικῆς, διότι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην χρημάτων ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν εἰς ἃς ὑπεβλήθη χάριν τῶν γάμων τοῦ υἱοῦ του βασιλόπαιδος Γεωργίου!

Διδάγματα

Τὸ πρᾶγμα ὅσον καὶ ἀνάξιον διαψεύσεως καὶ ἂν ἦτο, ἐθορύβησεν οὐκ ὀλίγον τὸν ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴν ἡμῶν, ὅστις ὑπέβαλε κατὰ τοῦ χυδαίου ἀπατεῶνος σχετικὴν μήνυσιν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας τὸ Πλειμμελειοδικεῖον Βερολίνου κατεδίκασεν τοῦτον εἰς... φυλάκισιν ἑνὸς μηνός! Ὑπὸ ποίας συνθήκας διεξήχθη ἡ διαδικασία αὕτη καὶ κατὰ πόσον ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Γερμανικοῦ δικαστηρίου δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡπία ἢ αὐστηρά, οὔτε ὄρεξιν οὔτε καὶ δικαίωμα ἔχομεν νὰ ἐξετάσωμεν. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἀποτελεῖ δίδαγμα ἀληθῶς δι' ἡμᾶς ἅπαντας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ τοὺς δικαστάς μας, τοὺς κατειλημμένους ἀπὸ ξενοφοβίαν εἰς βαθμὸν ἀπερίγραπτον, εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπόθεσις ἀφορῶσα ἕνα βασιλέα ἐλευθέρου Κράτους, διεξήχθη καθ' ὃν τρόπον θὰ διεξήγετο καὶ ἂν ἀπέβλεπε τὸν κοινότερον τῶν ἀστῶν.

Ὁλόκληρος ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀνέγραψεν ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀπεχθὲς ἔγκλημα τῆς ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν καὶ τοῦ βιασμοῦ, ὅπερ ἐν Πύργῳ ἔλαβε χώραν πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν, διαπραχθὲν ὑπὸ δύο ἢ τριῶν ἐκφύλων, ὑποδυθέντων τὸ πρόσωπον τῶν ποινικῶν δικαστῶν. Ἤδη εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλωμεν ὅτι ἡ προδικασία ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τούτου ἐπερατώθη, ἐξεδόθη δὲ καὶ τὸ σχετικὸν βούλευμα δι' οὗ παραπέμπονται οἱ ὑπαίτιοι εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Κακουργιοδικῶν. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν. Τὴν ἀνάκρισιν, ἰδίως ἐπὶ ἀδικημάτων ἅτινα συγκλονοῦν τὴν κοινωνίαν, οὕτω τὴν φανταζόμεθα, μόνον δὲ ἡ ἄμεσος καταδίωξις καὶ ἡ ἐντὸς βραχέος χρόνου καταδίκη ἢ ἀθώωσις εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μόρφωσιν παρὰ τῷ λαῷ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη δὲν ἔπαυσε λειτουργοῦσα.

Οὕτω τὴν φανταζόμεθα

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΙΤΩΝ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΝ

Τὰ γραφέντα εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα τῆς «Δικαιασύνης» ἐν σχέσει μὲ τὸ ζήτημα τῆς καταστάσεως τινῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνακριτικῶν γραφείων, ἔσχον εὐτυχῶς τὸν ἀντίκτυπόν των. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, δι' ἐγγράφου ὅπερ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν, διέταξε τοῦτον νὰ συλλέξῃ πᾶσαν πληροφορίαν σχετιζομένην μὲ τὰ καταγγελθέντα καὶ ἐν γένει νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὄντως ὑπῆρξαν ἢ ὑπάρχοτν ὑπάλληλοι ἐν τοῖς ἀνακριτικοῖς γραφείοις ποιούμενοι κατάχρησιν τῆς θέσεώς των ἐπὶ χρηματισμῷ ἢ ἐπὶ ἄλλῳ τινὶ σκοπῷ.

Συνεπείᾳ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε τὸν παρασχόντα εἰς ἡμᾶς τὰς πληροφορίας ἐκείνας συνεργάτην ἡμῶν, ὅστις κατέθεσε πᾶν ὅπερ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγνώριζε. Κατὰ πόσον αἱ παρασχεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν πληροφορίαι θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀφετηρία πρὸς εὐρυτέραν ἀνάκρισιν καὶ ἀποκάλυψιν τῶν τελουμένων, ἅτινα ἀναμφιβόλως ἐτελοῦντο, ἀδιάφορον ἂν εἰς μικρὰν ἢ εἰς μεγάλην κλίμακα, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ γνωρίζωμεν. Τὸ εὐχόμεθα ὅμως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς κατάστασιν ἡ ὁποία μειοῖ πράγματι εἰς τὰ βλέμματα τῶν πολλῶν τὴν ἀξιοπρέπειαν ἀρχῆς οἵα ἡ ἀνακριτική, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως μὴ διατελῇ ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ ὑπόληψις ἁπάντων τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων τοὺς πλείστους τῶν ὁποίων ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν λαμβάνει ἀφορμὰς νὰ ἐκτιμᾷ καὶ διὰ τὸ φιλόπονον καὶ διὰ τὸ ἠθικὸν αὐτῶν.

Η ΠΑΡ' ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΡΙΔ΄ ΝΟΜΟΝ ΤΟΥ 1892

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΙΩΑΝ. Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Ἄρτῃ

Ὁ νομοθέτης καθιερώσας τὴν τοιχοκόλλησιν περιλήψεως ἐξαγομένης ἐκ τοῦ πινακίου καὶ περιεχούσης τὰς συζητητέας κατὰ τὸν τοῦ προέδρου προσδιορισμὸν ὑποθέσεις (Πολ. Δ. 577), ἐξήρεσε μόνον τὰς κατεπειγούσας καὶ συνοπτικὰς ὑποθέσεις, ὅσαι πρέπει νὰ συζητῶνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων καὶ ἐὰν δὲν ἤθελον περιέχεσθαι παντάπασιν ἐν τῇ τοιχοκολλήτῳ κοινοποιήσει (ἐκθέματι). Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 578 Πολ. Δ. ἰσχύει ἐπί τε συνοπτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων (Πολ. Δ. 623 ἐδ. 2). Ἀναγκαία προϋπόθεσις τῆς συζητήσεως ἄνευ προηγουμένης τοιχοκολλήσεως ἐκθέματος εἶνε, ὅτι ἡ συνοπτικὴ ὑπόθεσις ἐμφανίζεται κατ' ἀνάγκην, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, πρὸς ἐγγραφὴν ἐν τῷ πινακίῳ καὶ συζήτησιν ἐν χρόνῳ, καθ' ὃν ἐγένετο ἤδη ὑπὸ τοῦ προέδρου ὁ προσδιορισμὸς τῶν συζητητέων ὑποθέσεων καὶ ὅτι ἕνεκεν τοῦ κατεπείγοντος δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἡ ὑπόθεσις ἀσυζήτητος, ἐγγεγραμένη ἁπλῶς ἐν τῷ πινακίῳ καὶ μακαρίως ἀναμένουσα νὰ συμπεριληφθῇ εἰς προσεχῆ προσδιορισμὸν συζητητέων ὑποθέσεων, (ὅτε ἴσως καὶ συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἔσοντοι δῶρον ἄδωρον), ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ συζητηθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου διὰ τὴν τοιχοκόλλησιν ἐκθέματος, ἀφοῦ μάλιστα συγχωρεῖται συζήτησις καὶ ἄνευ ἐγγραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ, ἂν ἡ συνοπτικὴ ὑπόθεσις κατεπείγῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγγραφῇ ἐν τῷ πινακίῳ (ὀργ. 267 ἐδ. 2). Τὴν ἀνάγκην τοῦ προσδιορισμοῦ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τῆς τοιχοκολλήσεως περιλήψεως ἐκ τοῦ πινακίου (ἐκθέματος) καθιεροῖ ὡς κανόνα τὸ ἄρθ. 623 ἀρ. 2 Πολ. Δ. κείμενον ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ διαδικασίας ἐν συνοπτικαῖς δίκαις, ὡς πρὸς ἃς ὁρίζει, ὅτι «περὶ τοῦ πινακίου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 570—578 ὡρισμένα». Ἐκ τούτων συνάγεται ἀδιστάκτως, ὅτι αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, ὅσαι δὲν ἀνετέθησαν εἰς ὡρισμένην δικάσιμον, δὲν δύνανται νὰ συζητηθῶσιν ἄνευ προηγουμένης ἐγγραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ, καὶ ἄνευ προσδιορισμοῦ τοῦ προέδρου καὶ τοιχοκολλήσεως ἐκθέματος. Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων (Πολ. Δ. 727) ὥστε καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ κανόνα ἀπαιτεῖται ἐγγραφὴ ἐν τῷ πινακίῳ, προσδιορισμὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοιχοκόλλησις ἐκθέματος, ἐξαιρουμένων τῶν κατεπειγουσῶν κατὰ τὸ ἐδ. 2 ἄρθ. 578 Πολ. Δ. ὡς π. χ. α) ἐπὶ ναυτικῶν ὑποθέ-

---

Μέγας εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἐν τοσούτῳ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ ὁ τοιοῦτος ἐκκλ. ἀρχηγὸς ἀνῆκε καὶ ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ δόγμα, ἐνῷ ἐδῶ ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἦτο καθολικός. Ἐκεῖ ἡ ἀναγνώρισις τῆς βασιλικῆς ἀρχηγίας γίνεται διὰ τοῦ ὅρκου τῶν ἐπισκόπων, ἐδῶ χρησιμεύει αὕτη ὡς βάσις τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ. Οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας προσεφώνουν τὸν Αὐτοκράτορα *δεσπότην*, καθ' ὃν τρόπον καὶ οὗτος ἀπεκάλει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην *ἁγιώτατον δεσπότην*. Ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου *τὸ παρὰ τοὺς κανόνας εἰσαγόμενον οὐκ ἐᾶται πρὸς ὑπόδειγμα* (Ἐπαναγ. 2, 7) διότι *τὰ τῆς συνόδου ὑπηρετεῖ ὡς Χριστὸς Κυρίου καὶ δεφένσωρ καὶ ὑπηρέτης τῆς Ἐκκλησίας καταστάς*. (Συμ. Θεσσαλ. 225). Ἦτο λοιπὸν ὑπερασπιστὴς τῆς ἐκκλησίας, *ἐπίσκοπος τῶν ἐκτός*, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, *ἐπιστημονάρχης* κατὰ τὴν μεταγενεστέραν φρασεολογίαν, ὑπὸ τοιαύτην δὲ ἰδιότητα παρετήρει Θεοδόσιος ὁ *Β ἀθέμιτον τὸν μὴ τοῦ καταλόγου τῶν ἁγιωτάτων ἐπισκόπων τυγχάνοντα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς σκέμμασιν ἐπιμίγνυσθαι*. Παρὰ τοῖς Βαυαροῖς ὅμως εἶχε μορφωθῇ ἐσφαλμένη ἀντίληψις περὶ τῆς θέσεως τοῦ Μονάρχου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὁ Maurer ἐπραγματοποίει τοὺς λόγους τοῦ ἀρειανοῦ Κωνσταντίου, ὅστις ἠπείλει τοὺς ἀρνουμένους νὰ καταδικάσωσι τὸν Μ. Ἀθανάσιον ἄνευ τῆς κανονικῆς διαδικασίας λέγων αὐτοῖς: *Ὅπερ ἐγὼ βούλομαι, τοῦτο κανὼν νομιζέσθω*.

Τὸ 2 ἄρθρ. τονίζον τὴν *κυριαρχίαν* τοῦ Βασιλέως ἀναθέτει τὴν ὑπερτάτην ἐκκλ. ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας *διαρκοῦς* Συνόδου. Ἡ μόνη ὑπὸ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐκβιασθέντων κληρικῶν γενομένη προσθήκη ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ διευθύνεται κατὰ τοὺς *ἐκκλ. κανόνας*, ἔμεινε μόνον εἰς τὸ πρωτόκολλον. Οὕτω παρεβιάσθη ἀμέσως ἡ γνώμη τῶν ἁρμοδίων, διότι ἡ Ἀντιβασιλεία ἐπεθύμει νὰ διοικῆται ἡ Ἐκκλησία, οὐχὶ κατὰ τοὺς κανόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν Declaration αὐτῆς, κατὰ τοὺς βαυαρικοὺς δηλ. νόμους. Ὁ θεσμὸς *διαρκοῦς* Συνόδου εἶνε ἄγνωστος τῇ Ὀρθοδοξίᾳ. Οἱ κανόνες ὁρίζουν περιοδικὰς μόνον συνόδους (Ὅρ. ἀποστολ. 37, Νικ. 5, Ἀντιοχ. 20). Ὁ Μ. Πέτρος ὑπὸ προτεσταντικὴν ἐπιρροὴν παρεβίασε πρῶτος τοὺς κανόνας, ἀντικαταστήσας τὸ Πατριαρχεῖον διὰ Συνόδου, οὐχὶ βεβαίως διότι διέβλεπεν ἐν ταύτῃ *ἁρμοδιώτερον μέσον* πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐκκλ. ὑποθέσεων, ὅπως ἔγραφε τῷ 1727 εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἐκεῖθεν ἔλαβον καὶ οἱ νομοθέται τῆς Ἑλλάδος τὸ ὑπόδειγμα.

Ἡ ὑπερτάτη ὅμως αὕτη ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ 5 ἄρθρ. ὡς ἁπλῆ ἐπιτροπὴ καὶ συνέπεια τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου εἶνε ἡ διὰ τοῦ 6 ἄρθρ. ἐγκαθίδρυσις ἐν τῇ Συνόδῳ ἑνὸς Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅστις κατὰ τὸ 7 ἄρθρ. «παρεδρεύει εἰς ὅλας τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου, καὶ ἀντιπροσωπεῖ παρ' αὐτῇ τὴν κυβέρνησιν. Κάθε πρᾶξις γενομένη ἐν ἀπουσίᾳ του εἶνε *ἄκυρος*.»

Ἄλλα ὅμως διδάσκει ἡμᾶς ἡ παράδοσις καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν Οἰκ. Συνόδων. Παρευρίσκοντο εἰς ταύτας οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν τάξιν τῶν συζητήσεων. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Αὐτοκράτορος, οἱ *ἄρχοντες*, παρίσταντο συνήθως — *παρακαθήμενοι* — ἀπέφευγον δὲ νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν οὐσίαν τῶν συζητήσεων. Τὸ πᾶν, ἔλεγον πρὸς τοὺς ἐν Χαλκηδόνι πατέρας, *τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ καταλιμπάνομεν.., κατὰ τὸ ἄξιον καὶ πρέπον καὶ συμφέρον τῇ ἁγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ τὰ δοκοῦντα ψηφίσασθαι*. Τοιαύτην δὲ εὐλάβειαν ἐπεδείκνυον ὥστε καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν ἀποφάσεων ἠρώτων: «*Λεγέτωσαν οἱ ἐπίσκοποι εἴ γε οἰκείᾳ γνώμῃ ἢ ἀνάγκης τινος αὐτοῖς ὑπενεχθείσης ὑπέγραψαν*, ὅπως οὕτω διαπιστοῦται τὸ ἀνεπηρέαστον αὐτῶν. [Ὅρ. καὶ Κ. 12 τῆς *μὴ* ἀνεγνωρισμένης ἄλλως κατὰ Φωτίου Συνόδου ὅτι *πλὴν τῶν οἰκ. συνόδων οὐδαμοῦ οἱ θεῖοι κανόνες συνέρχεσθαι κοσμικοὺς ἄρχοντας ἐν ταῖς συνόδοις νομοθετοῦσιν, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐπισκόπους*.] Εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν ἐπειράθη ποτε Μανουὴλ ὁ Β ὁ Παλαιολόγος *ἵνα ἔχῃ ἄρχοντας εἰς τὰ λαλούμενα ἐν τῇ ἱερᾷ συνόδῳ ἐπὶ ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων*, ἀλλὰ οἱ Μητροπολῖται Νικομηδείας καὶ Κορίνθου ἐδήλωσαν εἰς τὴν Σύνοδον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ὀφείλει πρῶτον νὰ ἀποδείξῃ ἐὰν ἔχῃ πρὸς τοῦτο δικαίωμα. Εἰς τὴν πατριαρχικὴν σύνοδον οἱ ἀντιπρόσωποι

σεων, ὅτε πλοῖόν τι ὁρμᾶται πρὸς ἀπόπλουν ἢ ἐπίκειται ἄλλος κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς συγχωρουμένης κλήσεως βραχυπροθέσμου ἄνευ προηγουμένης διαταγῆς τοῦ προέδρου (Πολ. Δ. 726). β') Συντομευθείσης τῆς προθεσμίας ὑπὸ τοῦ προέδρου (Πολ. Δ. 722). Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀκριβὲς τὸ τῶν ἀντιδοξούντων ἐπιχείρημα, ὅτι τὰ ἄρθ. 576—578 Πολ. Δ. ρυθμίζουσι τὴν διαδικασίαν μόνον τῶν συνήθων ὑποθέσεων παρὰ πρωτοδικείοις.

Δ'. Τὸ ἐπιχείρημα, ὅπερ ὡς ἀπορίαν καὶ δίλημμα ἢ ὡς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν προβάλλουσιν ἐρωτῶντες «διατί ἐνώπιον τῶν πρωτοδικείων ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς καὶ συνοπτικαῖς δίκαις συζητοῦνται ἐγκαίρως αἱ ὑποθέσεις μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας ἐγγραφόμεναι, ἤτοι μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἢ ὅσου δήποτε χρόνου;» δὲν εἶνε ἀπροσμάχητον. Ἂν μὲν ἡ συνοπτικὴ ἢ ἐμπορικὴ ὑπόθεσις ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν συζητῆται κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἑκόντων τῶν διαδίκων, ὥστε ὁ ἐναγόμενος οὐδεμίαν ἀντιτάσσῃ ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἢ ἀκυρότητος τῆς γενομένης συζητήσεως, οὐδεμία ἀπορία γεννᾶται· διὸ καὶ τὸ ἐρώτημα τῶν ἀντιδοξούντων ἔδει νὰ διατυπωθῇ ἀκριβέστερον, ὥστε νὰ μὴ περιλαμβάνῃ ἕνεκεν τῆς ἀοριστίας του καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Ἂν δὲ τοὐναντίον ὁ ἐναγόμενος προτείνῃ ἔνστασιν ἀπαραδέκτου ἢ ἀκυρότητος, ὡς καὶ ἂν ὑπόθεσίς τις συνοπτικὴ ἢ ἐμπορικὴ δὲν συνεζητήθη κατὰ τὴν τῶν ἄρθ. 619—621 καὶ 721—726 Πολ. Δ. προθεσμίαν, εἴτε διότι δὲν ἐνεγράφη παντάπασιν ἐν τῷ πινακίῳ, εἴτε διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 269 ὀργαν. διεγράφη, φρονῶ, ὅτι δὲν δύναται ἐγκύρως νὰ συζητηθῇ ἐρήμην ἑνὸς τῶν διαδίκων μερῶν, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ δὲν εἶνε ἔγκυρος ἡ συζήτησις ἐνισταμένου τοῦ ἐναγομένου, ἄνευ περαιτέρω κλήσεως πρὸς συζήτησιν (ἐξ ἀντιθέσεως ἐπιχείρημα ἄρθ. 578 ἐδ. 1 Πολ. Δικ.), εἰμὴ μόνον ἂν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τῶν ἄρθρ. 576—578, ἤτοι ἂν ἐγγραφεῖσα ἐν τῷ πινακίῳ προσδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ περιελήφθη ἐν τῇ τοιχοκολλητείσῃ περιλήψει (ἐκθέματι)· διότι ἡ τοιχοκόλλησις αὕτη ἐπιφέρει τὴν εἰς τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς πληρεξουσίους αὐτῶν κοινοποίησιν, ἥτις περιττὴν καθιστᾷ περαιτέρω κλῆσιν, ὥστε δικαιολογεῖται ἡ ἐρημοδικία κατόπιν τῆς τοιχοκολλήσεως τοῦ ἐκθέματος, ἰσοδυναμούσης κατὰ νόμον πρὸς κοινοποίησιν. Ἂν δὲ ὑποτεθῇ ποτε, ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι γνῶσιν οἵ τε πληρεξούσιοι καὶ οἱ διάδικοι, τοῦτο δὲν ἐκώλυσε τὸν νομοθέτην νὰ νομοθετήσῃ τὴν διάταξίν του ταύτην, διότι «τοὺς νόμους ἀπὸ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαινόντων, οὐ μὴν τῶν σπανίως εἰσάγεσθαι δεῖ, οὐδὲ ἀπὸ τῶν δυναμένων ἐν ἑνὶ συμβῆναι θέματι· παραβαίνουσι γὰρ οἱ νομοθέται τὸ ἅπαξ ἢ δὶς συμβαῖνον καὶ οὐκ ἀξιοῦσι περὶ αὐτοῦ νομοθετῆσαι». νομ. 3, 4 καὶ 6 Π. 1. 3, νόμ. 15—17 Βασ. (Β'. α'.), § 23 Ἀρμεν. Α'. α'.

Ε'. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 578 τοῦ 1903 τοῦ Πρωτοδικείου Κορίνθου ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἐμπορικῆς δίκης τῆς ἁρμοδιότητός του. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἧς ἀντίγραφον προθύμως μοὶ ἐχορήγησεν ὁ Γραμματεὺς κ. Καλλιακούδας, ἔχει ὡς ἑξῆς· «Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 721 τῆς Πολ. Δ. τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἐνάγων δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν πρὸς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ τασσομένην ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου νόμιμον προθεσμίαν, νὰ συντάμῃ δὲ αὐτὴν δὲν δύναται, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν περίστασιν τοῦ ἄρθρου 726 τῆς αὐτῆς δικονομίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ὄντως ἀφῆκεν ὁ ἐνάγων νὰ παρέλθῃ ἡ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 721 προθεσμία, ὡς καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως, χωρὶς νὰ συζητήσῃ τὴν ἀγωγὴν· αὐτοῦ κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1903, ἥτις συνέπιπτεν ὡς ἡμέρα συζητήσεως αὐτῆς, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου λεγόμενα, καὶ ἡ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γενομένη συζήτησις τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι ἡ προκειμένη δὲν εἶνε ἄκυρος· διότι ὡς εἴρηται, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄρθρ. 721 Πολ. Δ. δίδει εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ συζητήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ καὶ πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου ἐκείνου ὁριζομένης προθεσμίας· οὐδ' εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν ὁ ἐνάγων νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς συζήτησιν, ἀφοῦ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἐν ἀδρανείᾳ ἡ νόμιμος καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία, διὰ παρεμπιπτούσης κλήσεως, διότι οὐδεμία νομικὴ διάταξις ὑποχρεοῖ αὐτὸν πρὸς τοῦτο. Ὅθεν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀκύρου τῆς προκειμένης συζητήσεως αὐτῆς, ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἐπὶ τῶν ἐναντίων βασιζομένη ἀπερριπτέα ἐστίν. Ἄλλως ἀπορριπτέα τυγχάνει αὕτη καὶ ὡς ἄνευ συμφέροντος προτεινομένη».

Ἡ ἐπίκλησις τῆς ἀποφάσεως ταύτης οὐδαμῶς στηρίζει τὴν γνώμην τῶν ἀντιδοξούντων· α) διότι ἡ ἀπόφασις προφανῶς δὲν ἔλυσε τὸ περὶ οὗ ἡ ἔρις νομικὸν ζήτημα, ὅπερ δὲν εἶχεν ὡς ἀντικείμενον, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐδίκασεν ἐπὶ ὑποθέσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικείου. Ἄδηλον τί ἤθελεν ἀποφανθῇ τὸ πρωτοδικεῖον, ἂν ὑπεβάλλετο αὐτῷ ὡς ἔνστασις τὸ ἐν ἀρχῇ ἀνωτέρω τεθὲν νομικὸν ζήτημα. Ἀμφιβάλλω πολύ, ἂν ἤθελε δυνηθῇ νὰ παρίδῃ ἢ ἀνατρέψῃ ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα καὶ ἀναιροῦντα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιδοξούντων· μᾶλλον πείθομαι, ὅτι ἤθελε συνταχθῇ τῇ γνώμῃ, ἥτις ἀνέκαθεν ἐκράτησε παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις καὶ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πινακίου. β) διότι παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις, ὡς ἐμπροδικείοις, ἐφαρμοζομένων τῶν ἄρθρ. 576—578 Πολ. Δ. (ἅτινα δὲν ἰσχύουσιν ἐπὶ εἰρηνοδικείων), ἡ τοιχοκόλλησις ἐκθέματος ἐπιφέρει τὴν εἰς τοὺς διαδίκους καὶ πληρεξουσίους αὐτῶν κοινοποίησιν, ἥτις περιττὴν καθιστᾷ τὴν περαιτέρω κλῆσιν. (Πολ. Δ. 578 ἐδ. 1.)

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Αριθ. 12932

Πρόσκλησις

πρὸς κατάταξιν δανειστῶν

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἄργους Θεοφάνης Σπ. Ἀγγελόπουλος ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου Β. Πυρλῆ ἢ Φλώρου κατοίκου Ἄργους.

Πρὸς

Τὸν Ἀνδρέαν Παπαδημητρίου ἰατρὸν κάτοικον Ἄργους ἐπισπεύδοντα δανειστὴν τοῦ ἄνω ὀφειλέτου καὶ ἤδη τῆς Ἀγγελικῆς χήρας Β. Πυρλῆ, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Ἀνδρέου, Ἀθανασίου, Ἑλένης καὶ Μαρίας κληρονόμων τοῦ πατρός των Β. Πυρλῆ καὶ τοὺς ἀναγγειλαμένους δανειστὰς 1) Ταμίαν Ἄργους, Κυριάκον Γαλιατσᾶτον, 2) Ἴδιον Ταμίαν ὡς νόμιμον ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, 3) Σωτήριον Μπεκιάρην κάτοικον Μπουντίων, 4) Ἰωάννην Π. Σταματιάδην, 5) Σωφρ. Σωφρονίου κατοίκους Ναυπλίου, 6) Χρ. Ἱερ. Παπαοικονόμου κάτοικον Ἀθηνῶν, 7) Μιλτιάδην Στυμφαλιάδην, 8) Ἀθανάσιον Β. Θανόπουλον, 9) Παναγιώτην Σοββαντζόπουλον καὶ 10) Βασιλικὴν χήραν Β. Πυρλῆ, δι' ἑαυτὴν κατοίκους ἅπαντας Ἄργους.

Προκειμένου νὰ συνταχθῇ παρ' ἐμοῦ πίναξ κατατάξεως πρὸς διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐνώπιόν μου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 12905 δώδεκα χιλιάδας ἐννεακόσια πέντε τρέχοντος ἔτους ἐκθέσεώς μου πλειστηριασθέντων κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν κληρονόμων τοῦ Βασ. Πυρλῆ, καλῶ ὑμᾶς κύριοι, ἵνα ἐντὸς εἴκοσι ὀκτὼ (28) τὸ βραδύτερον ἡμερῶν προσάγητε τοὺς τίτλους σας, ἐφ' ὧν στηρίζετε τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀπαιτήσεις σας καὶ ἐντὸς ὀκτὼ (8) ἑτέρων ἡμερῶν, λάβητε γνῶσιν τῶν προσαχθησομένων καὶ φέρητε τὰς τυχὸν παρατηρήσεις σας. Εἰδοποιεῖσθε δ' ὅτι πᾶσα βραδύτερον γενομένη προσαγωγὴ τῶν τίτλων ἢ βραδυτέρα παρατήρησις ἔσται ἀπαράδεκτος παρ' ἐμοί. Καλοῦνται ὡσαύτως καὶ οἱ μακρὰν τοῦ Ἄργους διατρίβοντες νὰ διορίσωσιν ἐμπροθέσμως ἀντικλήτους αὐτῶν ἐν Ἄργει ἄλλως ἡ προθεσμία παρελεύσεται κατ' αὐτῶν. Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀναγγειλαμένων καὶ πρὸς τὴν ὀφειλέτιδα Βασιλικὴν χήραν Β. Πυρλῆ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη». Ἐγένετο ἐν Ἄργει σήμερον τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ 23 τοῦ μηνὸς Μαΐου ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Παρασκευῆ τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου 1908 ἔτους καὶ ἐν τῷ παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἁγίου Πέτρου κειμένῳ γραφείῳ μου ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀνδρ. Παπαδημητρίου καὶ ὑπεγράφη πρὸς βεβαίωσιν παρ' ἐμοῦ.

Ὁ Συμβολαιογράφος

(Τ. Σ.) **Θ. Ἀγγελόπουλος**

Ἀριθμὸς 12,936.

Πρόσκλησις

πρὸς κατάταξιν δανειστῶν

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἄργους Θεοφ. Σπ. Ἀγγελόπουλος ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν Βασιλείου καὶ Χαριλάου Κοντοῦ κατοίκων Χώνικα χωρίον τοῦ Δήμου Προσυμναίων.

Πρὸς

Τὴν Ἀγγελικὴν χήραν Παναγιώτου Χαντζοπούλου κάτοικον Ναυπλίου ὡς νόμιμον ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Εὐαγγέλου, Βασιλείου, Μιχαὴλ καὶ Δημητρίου, ἁπάντων κληρονόμων τοῦ πατρός των Παναγ. Χαντζοπούλου ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τοὺς ἀναγγειλαμένους δανειστὰς 1) Παναγ. Κολιαλέξην. 2) Χαράλαμπον Λυκούριζαν. 3) Γεώργιον Καλλιγωμένον κατοίκους Ἄργους. 4) Σπυρίδωνα Ντούλιαν κάτοικον Μπουντίων καὶ Ἀθανάσιον Τόμπραν δικαστικὸν κλητῆρα κάτοικον Ναυπλίου.

Προκειμένου νὰ συνταχθῇ παρ' ἐμοῦ πίναξ κατατάξεως πρὸς διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐνώπιόν μου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11,662 ἕνδεκα χιλιάδας ἑξακόσια ἑξήκοντα δύο τῆς δευτέρας 2ας Σεπτεμβρίου ἔτους 1907 χίλια ἐννεακόσια ἑπτὰ ἐκθέσεώς μου πλειστηριασμοῦ, πλειστηριασθέντων κτημάτων τῶν ἀνωτέρω ὀφειλετῶν, καλῶ ὑμᾶς κύριοι ἵνα ἐντὸς εἴκοσιν ὀκτὼ 28 τὸ βραδύτερον ἡμερῶν προσάγητε τοὺς τίτλους Σας, ἐφ' ὧν στηρίζετε τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τούτου ἀπαιτήσεις Σας καὶ ἐντὸς ὀκτὼ 8 ἑτέρων ἡμερῶν λάβητε γνῶσιν τῶν προσαχθησομένων καὶ φέρητε τὰς τυχὸν παρατηρήσεις Σας. Εἰδοποιεῖσθε δὲ ὅτι, πᾶσα βραδύτερον γενομένη προσαγωγὴ τῶν τίτλων ἢ βραδυτέρα παρατήρησις ἔσται ἀπαράδεκτος παρ' ἐμοῦ. Καλοῦνται ὡσαύτως καὶ οἱ μακρὰν τοῦ Ἄργους διατρίβοντες νὰ διορίσωσιν ἐμπροθέσμως ἀντικλήτους αὐτῶν ἐν Ἄργει ἄλλως ἡ προθεσμία παρελεύσεται κατ' αὐτῶν. Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφον τῆς παρούσης πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἀναγγειλαμένων δανειστῶν καὶ πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ὀφειλέτην Χαριλ. Κοντὸν καὶ Βασιλ. Κοντὸν κάτοικον Χώνικα. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος Δικαιοσύνη. Ἐγένετο ἐν Ἄργει σήμερον τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ 24 Μαΐου ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Σαββάτῳ τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου 1908 ἔτους καὶ ἐν τῷ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου κειμένῳ γραφείῳ μου ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀνδρέου Παπαδημητρίου καὶ ὑπεγράφη παρ' ἐμοῦ. Πρὸς βεβαίωσιν.

Ὁ Συμβολαιογράφος

(Τ. Σ.) **Δ. Ἀγγελόπουλος**

Ἀριθ. 806.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τετάρτην Μαΐου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος Π. Βασιλείου δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Ἰω. Τούντα, πληρεξουσίου τοῦ Δήμητρίου Ράδου, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Ἀναστάσιον Δῆμον, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2548 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς γνῶσίν του, καὶ μὲ τὴν ἐπιταγὴν νὰ πληρώσῃ τὸ κεφάλαιον δρ. 631 καὶ 75)οο ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἕως ἐξοφλήσεως, τὰ ἐπιδικαζόμενα ἔξοδα δρ. 30, τὰ τέλη δρ. 11, δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, παραγγελίαν, ἐπιταγήν, ἐπίδοσιν καὶ δημοσίευσιν δρ. 20. Καὶ ταύτας ἐντόκως. Ἄλλως κ.λ.π. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν εἰσαγγελεὺς

(Τ. Σ.) **Κ. Λυκουρέζος**

Ὁ Δικαστικὸς Κλητὴρ

Π. Βασιλείου

Ἀριθ. 865

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ὀγδόην (8) Μαΐου 1908 ἔτους ἡμέραν πέμπτην καὶ ὥραν 10ην π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Αὐγουστῆς Πλάτων τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Μιχαὴλ Κωττάκη πληρεξουσίου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Τράπεζα Ἰωσήφογλου, ἐκπροσωπουμένης ὑφ' οἱουδήποτε τῶν μελῶν αὐτῆς Σωκράτους καὶ Ὁμήρου Χ. Ἰωσήφογλου κατοίκων Ἀθηνῶν, μετέβην εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημα τῆς Εἰσαγγελίας τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ἰωσὴφ Στέλλαν πρώην κάτοικον Κηφισσιᾶς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀρ. 2416 τοῦ ἔτους 1908 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας ταύτης ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1908 ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐχούσης οὕτω: Πᾶς ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὸ παρὸν ἀντιπεφωνημένον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ ἀντίγραφον πρὸς τὸν Κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ἰωσὴφ Στέλλαν κάτοικον πρώην Κηφισσιᾶς, πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἐπιτασσόμενον συνάμα ἵνα ἐμπροθέσμως μᾶς πληρώσῃ 1) διὰ κεφάλαιον Δραχ. 1438· 2) διὰ τόκους ἐπ' αὐτῶν πρὸς 9 ο)ο ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1907 μέχρι σήμερον Δραχ. 86· 3) δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα Δραχ. 23· 4) διὰ τέλη σημάνσεως Δραχ. 11 καὶ 5) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον ἐπιταγὴν ἐπίδοσιν καὶ ὁδοιπορικὰ Δραχ. 25, ἤτοι ἐν ὅλῳ Δραχμὰς χιλίας πεντακοσίας ὀγδοήκοντα τρεῖς (1583) καὶ ταύτας ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς ἄχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως ἄλλως κλπ. πρὸς δὲ δημοσιευθήτω ἡ περίληψις τῆς παρούσης εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «ἡ Δικαιοσύνη». Εἰς βεβαίωσιν συνετάχθη τὸ παρόν, ὅπερ ὑπεγράφη νομίμως.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ Κλητὴρ

Α. Πλάτων

τῆς Πολιτείας δὲν ἔχουν δικαίωμα εἰσόδου, ὅπου δέ ποτε παρέστη ἀνάγκη τῆς παρουσίας τινὸς τούτων, ὁ τοιοῦτος οὐδὲν ἀναμίξεως ἔσχε δικαίωμα. Ἀλλ' ἐν Ρωσσίᾳ ὁ Μ. Πέτρος, ὅταν ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Πατριάρχου παρὰ τῷ λαῷ καθίστατο ὀσημέραι ἐπιφοβωτέρα εἰς τὴν Μοναρχίαν καὶ ἀντικατέστησε τοῦτον διὰ συνόδου, ἤθελε καὶ νὰ προλαμβάνῃ διὰ τοῦ Ἐπιτρόπου πᾶν τῷ Μονάρχῃ ἀπαρέσκον, διὰ τοῦτο δὲ παρέσχεν αὐτῷ καὶ τὸ veto.

Ἐν Ἑλλάδι ὅμως ποῖά τις ἡ τοῦ μέτρου δικαιολογία; Πόθεν ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν ἐθνομάρτυρα κλῆρον δυσπιστία; Διὰ τὸν μελετῶντα διὰ τῶν γραμμῶν εἰλικρινῶς γράφει ὁ Maurer ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία (!) τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἶχε ἀποβῇ αὐτόχρημα ἀναγκαία πρὸς ἑδραίωσιν τῆς Μοναρχίας ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν τῷ ὁριζομένῳ ὅρκῳ τῶν συνοδικῶν μελῶν (ἄρθρ. 8) τονίζεται πρῶτον ἡ *πίστις* πρὸς τὸν Βασιλέα, ἔπειτα δὲ ἡ πιστὴ διαφύλαξις τῶν δικαιωμάτων καὶ *ἐλευθεριῶν* τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁμολογῶ ὅτι ἀνερευνήσας κατὰ δύναμιν τὰς ὑπαρχούσας τοῦ κανονικοῦ δικαίου πηγὰς εἰς τὰς βιβλιοθήκας Γερμανίας καὶ Αὐστρίας εὗρον ὅτι μόνον οἱ ἐπίσκοποι τῆς Δύσεως, καὶ οὗτοι εἰς ὡρισμένας χώρας, παρεῖχον ὅρκον πίστεως εἰς τὴν Πολιτείαν.

Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν τοιοῦτός τις ὅρκος δὲν ἀναφέρεται. Ὁ ἐπίσκοπος *ηὔχετο* μόνον ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως. Ἅπαξ μόνον Μανουὴλ ὁ Κομνηνὸς τῷ 1171 ὑπεχρέωσε τὸν ἀνώτερον κλῆρον νὰ παράσχῃ ὅρκον πίστεως εἰς τὸν υἱόν του, τὸν μόλις γεννηθέντα Ἀλέξιον, καὶ τοῦτο ἵνα καὶ διὰ τοιούτου μέσου ἐξασφαλίσῃ τὴν Δυναστείαν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κομνηνοῦ ἐξέλιπε καὶ ὁ ὑποχρεωτικὸς ὅρκος. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ περὶ ποίων ἐκκλ. *ἐλευθεριῶν* γίνεται λόγος. Εἰς πάσας τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις ἐργάζεται ἡ Σύνοδος *ἀνεξαρτήτως* τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς. Ἡ καινοφανὴς αὕτη διαίρεσις τῶν ὑποθέσεων εἰς *ἐσωτερικὰς* προϋποθέτει συμπλήρωμα διὰ τῶν *ἐξωτερικῶν*. Ἀλλ' ὁ νομοθέτης ὁμιλεῖ περαιτέρω (ἄρθρ. 14) περὶ ἀντικειμένων *συμμίκτου* φύσεως, μὴ ἀρκούμενος δὲ εἰς τὴν διάκρισιν ταύτην προβαίνει καὶ εἰς ἑτέραν (ἄρθρ, 17, 18) εἰς πνευματικὰ καὶ κοσμικὰ πράγματα. Ἡ *ἀνεξαρτησία* ἐκείνη ἀναιρεῖται διὰ τοῦ 17 ἄρθρου, καθ' ὃ «αἱ ἀποφάσεις της δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκτελεσθοῦν εἰμὴ μετὰ προηγουμένην *ἐπικύρωσιν* τῆς Κυβερνήσεως . . .» Ὅταν ἡ Βαυαρία ἐδημοσίευσε τοὺς ἐκκλ. νόμους, τοὺς ὁποίους ἀνωτέρω ἀνεπτύξαμεν, ὁ καθολικὸς κλῆρος διαμαρτυρηθεὶς *ἠρνήθη* νὰ παράσχῃ τὸν ὁρισθέντα ὅρκον πίστεως, μόνον δὲ μετὰ μακρὰς διαπραγματεύσεις καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι ὁ ὅρκος θέλει τὸν ὑποχρεοῖ ἐφ' ὅσον *δὲν* προσβάλλονται οἱ κανόνες, παρέσχε· τοῦτον. Ὅ,τι λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα του τόσον δυσχερῶς καὶ ἐπιφυλακτικῶς ἐπέτυχεν, εὐκολώτατα κατώρθωσεν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα ὁ Maurer, χάρις εἰς τὸν Φαρμακίδην καὶ τοὺς λοιποὺς παραβάτας τῶν κανόνων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.